

Stk. 3, af hvilken Bestemmelse det tillige følger, at flere selvstændigt vurderede Ejendomme ikke efter denne Lov kan betragtes som en Enhed med Beregning af en fælles Laanegrænse for Øje, selv om de er behæftet under eet og tilhører den samme Ejer. Om en Ejendom bestaar af flere — eventuelt særskilt behæftede — Matrikulsnumre eller har flere Blade i Tingbogen, er uden Betydning; hvis Grundstykkerne er vurderet under eet, maa de efter denne Lov betragtes som en enkelt Ejendom.

Den af de herskende Forhold nødvendiggjorte Reduktion af Besætningerne paa Landbrugsejendomme maa paaregnes at have paavirket Besætningsernes Størrelse saa stærkt og samtidig saa uensartet, at det vil være betænkeligt fortsat at lægge de ved Skatteansættelsen for Skatteaaret 1940—41 ansatte Værdier til Grund ved Fastsættelsen af Laanegrænsen. Det foreslaas derfor fremtidig at lægge Værdierne ved Skatteansættelsen for Skatteaaret 1941—42 til Grund. Som Følge af de stedfundne Pristigninger er der Grund til at antage, at denne Regel for de fleste Ejendomme vil medføre en noget udvidet Pantsætningsadgang.

Den i Stk. 6 foreslaaede Regel tilsigter at skabe en praktisk anvendelig Regel for de jævnlige forekommende Tilfælde, hvor eet eller flere, men ikke alle de af Ejendommen omfattede Matrikulsnumre er noteret som Landbrugsejendom.

Til § 3.

Ifølge Bestemmelsen i § 5, Litra c, i Loven af 2. August 1940 falder Ejendomme, der først er bebygget efter 1. Januar 1938, uden for Lovens Regler. Denne Bestemmelse foreslaas opretholdt og udbygget med en Regel om, at Opførelse af nye Bygninger efter fuldstændig Nedrivning af den hidtidige Bebyggelse paa Grunden ligeledes skal bringe Ejendommen uden for Lovens Bestemmelser. Den frie Pantsætningsadgang, der følger heraf, opnaas imidlertid først, naar Byggeriet er fuldført, og Hensynet til Opnaaelse af Byggelaan gør det derfor ønskeligt, at Bestemmelsen i § 5, Litra c, suppleres med en Regel, hvorefter Laan til Dækning af Omkostninger ved Nybygninger sidestilles med Laan til Dækning af Udgifter ved andre varige Forbedringer af Ejendommen, der ifølge Bestemmelsen i § 3, Stk. 1, Litra a, altid skal kunne tinglyses. Blandt Eksemplerne paa saadanne Forbedringer foreslaas endvidere udtrykkelig nævnt Tilkøb til Ejendommen af bebyggede eller ubebyggede Arealer.

Efter Loven af 2. August 1940 er det en Betingelse for den frie Adgang til at tinglyse Gæld stiftet til Dækning af Omkostninger ved varige Forbedringer af Ejendomme, at Forbedringen ikke er taget i Betragtning ved den Vurdering af Ejendommen, der skal lægges til Grund ved Fastsættelsen af Laanegrænsen, en Regel, der kan virke uheldigt, naar der sker Omvurdering paa et saa tidligt Tidspunkt, at Prioriteringsforholdene endnu ikke har kunnet bringes i Orden. Regelen foreslaas derfor erstattet med Bestemmelser gaaende ud paa, at det kun skal være en Forudsætning, at Forbedringen ikke er gennemført tidligere end 1 Aar før det paagældende Dokuments Indlevering til Tinglysning, men at der i den Gæld, der herefter kan tinglyses, ubetinget vil være at fradrage Laan, der maatte være tinglyst efter Forbedringsarbejdets Paabegyndelse, og som laa over den Laanegrænse, der gjaldt for Ejendommen før Paabegyndelsen af Forbedringsarbejdet.

Det foreslaas endvidere, at Bestemmelsen i den gældende Lovs § 3, Stk. 1, Litra f, udgaar som uforuden, efter at der i Gælds-saneringsloven, jfr. § 6, Stk. 5, i Bekendtgørelse Nr. 706 af 30. December 1940, er givet nærmere Regler om dette Forhold.

I Paragraffens 2. Stk., sidste Pkt., er foreslaaet en Regel om Tinglysning paa en Ejendom i dens Helhed af Gæld, der i Forvejen kun er tinglyst paa en Del af Ejendommen. Dette vil i Almindelighed være en rimelig Foranstaltning, som der ikke bør lægges Hindringer i Vejen for.

Til § 6.

Det har i Praksis været underkastet Tvivl, hvorvidt Dommeren er henvist til ubetinget at afvise et Dokument, der ikke opfylder de i Loven af 2. August 1940 fastsatte eller ved Loven nødvendiggjorte Forskrifter, saasom naar der ikke foreligger behørig, særskilt Vurdering af Ejendommen. I det nye Stk. 3 foreslaas det bestemt, at det skal staa Dommeren frit for i Stedet at sætte Anmelderen en Frist til at bringe Forholdet i Orden.

Til § 7.

Medens Dispensation fra Laanegrænsen, naar den overhovedet gives, som Regel vil kunne gives betingelsesfrit, vil Forholdene undertiden gøre det ønskeligt, at der til Dispensationen knyttes særlige Vilkaar, saasom at vedkommende Hæftelse ikke